

הדבר הרוסי והבית שקדם פטפטני תינוקות על טהרת הלשון העברית. באותו שנים היה זה אחד הבטים המעניינים בארץ (אם בכלל) שהקיפו על הדיבור העברי בביהם. אך לא די היה לו לאבא בבן, כי העברית הייתה צריכה לצאת מפינו צחה ומדויקת ואם הייתה נפלטת שגיאה, קלה חמורה — מיד היה משמע קריאה: מה?! וה"מה" הזה כבר הספיק לנו שלא נחזר לسورנו.

*

שנתיים ימים כיהן אבא מורה בברטוביה ותוך כך הרים גם משק עזר עיר: גינט ירך קטנה, מספר תרגולות, עז שתספיק חלב למשפחה; אבא, בודאי קיווה לגדל עדר עזים מעז זו, שכן אצה לו הדורך באשר להקמת משק חקלאי, אלא שקרתה תקלה והעז המליתה, בבואה שעתה, שני ולדות מתיים. לדעת מומחים, מתו הולדות משות שעז קשורה הייתה כל ימי הריונה בחצר ולא יצאה למרעה; גם את מזונה, פירות הינבות, הביאו לה מהשדה.

כך התנסינו ב"כשלון" ראשון ב"משקנו" החקלאי. פרט זאת הלא כנראה, הכל למשירים שכן באחד המכתבים, כתוב אבא לאויסקין:

"— — — מר"ח חשו עד ניסן לא טענו בקסטינה טעם בשר ואכלנו רק מאכלי חלב, ביצים וירקות, אשר כל זה לא קנוינו וכולנו היו בראים ורעננים..."

לכורה, הכל שפיר. אבא מורה במושבה כרצונו ומן החלטות על שולחנו תוצרת חקלאית מיגיע כפיו ומה לא עוד? אלא שלא די לו בכך. הוא עיר למתරחש סביבו, כואב את העזובה בארץ, התנהגותם ואורה חייהם של ר